

Haar man scheen er verlegen mee. Ik stond op en liep naar de tafel.

„Maak je niet ongerust, vader,” zei Muriel bemoedigend. „mijnheer Vincent zegt toch, dat hij het heel goed vindt.”

„O, dat was om je moeder plezier te doen,” weerde de „prins-gemaal” bescheiden af.

Ik keek ondertusschen de twee dikke boekdeelen in. Ik las het titelblad en voelde medelijden met den armen schrijver. 't Moest een heele kluit zijn, zoo'n boek te schrijven, haast net zoo erg als het te lezen. Maar natuurlijk zei ik een beleefdheid over het belangwekkende onderwerp.

„Als 't u interesseert, wil ik u graag een exemplaar zenden,” zei Clinton.

„Ja, u moet 't beslist lezen,” viel zijn vrouw in, „ik zal 't ook wel eens doorbladeren. Dat heb ik hem beloofd.”

„Ik ook,” vertelde Muriel en haar vader stond zich in de handen te wrijven met een soort trots, die eigenlijk de diepste bescheidenheid verried. Hij was, geloof ik, nog altijd verwonderd, dat hij ook een boek geschreven had, al was 't dan ook nog zoo slecht.

„Ik zal iedereen op 't hart drukken, het te koopen — of tenminste uit de leesbibliotheek te leenen,” besloot mevrouw Clinton; „wat in dit huis is geschreven, moet gelezen worden.”

Ik ging den volgenden dag op reis en liet het boek van den „prins-gemaal” thuis liggen. 't Leek mij geen ontspanningslectuur en ik zou er bovendien een aparten koffer voor hebben moeten meenemen. Maar 't gerucht van het overweldigende, bijna ongeëvenaarde succes van Clinton's boek drong zelfs tot mijn eenzaam plekje in de Zwitsersche bergen door.

Ik kreeg een aflevering van „The Times” te pakken (drie dagen oud) en daarin stonden vier kolommen vol over 't werk van den heer Thomas Clinton. Een weekblad, dat mijn zuster mij opstuurde, bevatte behalve een boekbespreking Clinton's geteekend portret en een beschrijving van zijn leven.

Deze levensbeschrijving opende mijn oogen voor wat er eigenlijk was gebeurd. Want ze eindigde met de mededeeling: „De vrouw van den heer Clinton is ook schrijfster. Zij heeft verscheidene knappe en boeiende romans geschreven.”

Ik legde mijn weekblad neer met het vage vermoeden, dat de rollen nu waren omgekeerd. Nu was 't mevrouw Clinton, die „ook” schreef.

Ik had het goed ingezien. Maar de werkelijkheid, zooals ik die bij mijn terugkomst in Engeland leerde kennen, overtrof mijn stoutste verwachtingen. De „prins-gemaal” was de held van den dag. Ik schreef hem een hartelijken gelukwensch en begon direct zijn boek te lezen, niet alleen om er over mee te kunnen praten, maar ook omdat ik nog altijd niet geloofde, dat het zoo buitengewoon was. — Maar dat was 't wel degelijk. 't Was een prachtboek met een diepen inhoud, die veel kennis en wijsheid verried en een schitterenden, kristalhelderen stijl; een heftig temperament — fijne geestigheid — deze eigenschappen had men niet vermoed in den „prins-gemaal”.

Toen mevrouw Clinton mij vroeg, een avond bij hen te komen, nam ik de uitnoodiging met enthousiasme aan.

Er waren veel bezoekers. Een heele groep stond voor den haard. Daar ik groot ben, zag ik makkelijk over de hoofden heen. Te midden van zijn bewonderaars stond de „prins-gemaal”.

Hij praatte opgewonden en lachte telkens zenuwachtig.

Ik gunde den „prins-gemaal” zijn triomf, maar vond, dat Muriel al lang in bed hoorde te zijn.

Ik wenschte mevrouw Clinton geluk met het wonderbaarlijk succes van haar man. „Ja,” zei ze, „in de grootste nieuwsbladen wordt over hem geschreven.”

„Wist u iets van zijn werk?” vroeg ik.

„O, ik wist wel dat hij schreef. Muriel plaagde hem er altijd mee.”

„Zij zal hem nu wel niet meer plagen?”

„Neen,” antwoordde mevrouw Clinton, zenuwachtig met haar ringen spelend. Plotseeling ging de groep bij den haard uiteen en Clinton kwam te voorschijn, Muriel aan zijn arm. Hij liep de kamer door met zijn stoet van aanbidders achter zich aan. Ik stond op en wilde iets tegen hem zeggen. Maar hij begon over den laatsten roman van zijn vrouw. Hij zei dat het boek zoo knap geschreven was en raadde iedereen aan, het te lezen.

Allen mompelden een bevestiging. Een oude dame zei: „Hoe heerlijk voor u mevrouw Clinton, dat u uw man zulk een ontspanning kunt verschaffen.”

„Vader geeft niet veel om romans,” vertelde Muriel.

„Jij zeker wel, jonge dame?” vroeg iemand.

„Ik houd meer van vaders boek,” antwoordde de kleine wijsneus onder algemeen gelach.

Mevrouw Clinton lachte 't luidst van allen, maar 't klonk wat al te uitbundig.

'n Enthousiaste bewonderaarster wenschte de kamer te zien, waar Thomas Clinton werkte. Zij wilde van geen weigering hooren en tenslotte leidde mevrouw Clinton, niet-tegenstaande 't protest van haar man, 't heele gezelschap naar de studeerkamer. Ik was kort voor mijn reis in die kamer geweest. Er was veel veranderd. In plaats van mevrouw Clinton's luchtiger lectuur stonden er nu allerlei zware, ernstige geschriften.

„Te denken dat het schitterende boek in deze kamer is geschreven,” mompelde een geestdriftige. „Ik ben blij, dat ik dit mag zien.” Allen beaamden deze ontboezeming.

„U werkt natuurlijk niet in dezelfde kamer?” vroeg iemand mevrouw Clinton met een zekere ontfermende vriendelijkheid.

„O, ik schrijf dan hier dan daar,” antwoordde mevrouw Clinton luchtig. — „In de eetkamer, als ik geen les heb,” vulde Muriel aan.

„U hebt ook niet zoo'n volkomen stilte noodig als mijnheer Clinton,” merkte een vriendelijke dame op.

„'t Werk van mijn vrouw eischt de grootste concentratie,” viel Clinton in.

„Ja, ja, in zijn soort,” gaf de ander toe.

Wij gingen naar den salon terug. De een na den ander vertrok. Tenslotte waren alleen Lady Troughton en ik nog achtergebleven. Muriel keek op haar horloge. „Vader moet naar een souper,” begon zij.

„Ik heb niets geen haast lieve kind, niets geen haast,” verzekerde Clinton.

„In elk geval blijf ik toch thuis, Muriel,” zei mevrouw Clinton, „ik ben niet uitgenoodigd.”

Mevrouw Troughton en ik namen afscheid. Clinton liet ons uit en begon nog eens over den nieuwen roman van zijn vrouw. „'t Is een boeiend boek,” verzekerde hij. „Jullie zult het zeker mooi vinden. Toe, schrijf haar een enkel woordje als jullie 't uit hebt, — dat je 't met plezier gelezen hebt.”

Lady Troughton bleef op den drempel staan en keek hem recht in de oogen. Zij zei niets; hij ook niet.

Maar toen zij elkaar de hand gaven, zag ik hoe zij de zijne drukte.

*LANDING VAN ENGELSCHER
VACANTIE-MENSCHEN die deel-
nemen aan een wedstrijd in gekleed
zwemmen in de Serpentine, Londen.*

